

libris Respect pentru oameni și cărți

GRACE METALIOUS

PEYTON PLACE

Traducere din limba engleză și note
OANA-CELIA GHEORGHIU

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CARTEA ÎNTÂI

Vara indiană este ca o femeie. Coaptă, extrem de pasională, dar capricioasă, vine și pleacă oricând are chef, aşa că nimeni nu poate fi vreodată sigur dacă va veni sau cât timp va sta. În nordul New Englandului, vara indiană întinde o mâna cu unghii roșii, ca să mai țină iarna departe o vreme. Aduce cu sine ultima magie a căldurii, un anotimp nelegitim, ce rămâne în viață până când iarna trece în locul lui cu șira spinării sale de gheăță și cu veșmintele ei de copaci desfrunziți și pământ tare, înghețat. Cei mai bătrâni, a căror tinerețe s-a scurs din ei pe vânturile mușcătoare ale iernii, știu, plini de amărăciune, că vara indiană este o amăgire ce trebuie întâmpinată cu un ochi foarte critic. Dar tinerii o așteaptă nerăbdători, cercetând cerul rece de toamnă în căutarea vreunui semn al sosirii ei. Și uneori, bătrâni, în ciuda tuturor avertismentelor unei judecăți solide, așteaptă laolaltă cu tinerii plini de speranță, ochii lor obosiți, iernatici întorcându-se spre cer ca să vadă primele semne ale unei false alinări.

Într-un an, la începutul lui octombrie, vara indiană a sosit într-un oraș numit Peyton Place. Ca o femeie încântătoare, râzând, vara indiană a sosit și s-a întins peste ținutul rural, făcând totul dureros de frumos pentru ochi.

Cerul era jos, de un albastru impecabil. Arțarii, stejarii și frasinii, toți de un roșu-întunecat și cafeniu și galben, s-au gătit în lumina neobișnuită de puternică, sub soarele verii indiene. Coniferele stăteau ca niște bătrâni dezaproboratori pe toate dealurile din jurul orașului Peyton Place și împrăștiau o lumină galben-verzuie. Pe drumurile și pe trotuarele orașului erau frunze căzute, care trosneau vesel când erau călcate în picioare și emanau un parfum atât de dulce când erau strivite, încât numai cei foarte bătrâni păseau peste ele și se gândeau la moarte și la descompunere.

Orașul zăcea încremenit sub soarele verii indiene. Pe Strada Ulmilor¹, artera principală, nu se mișca nimic. Proprietarii de prăvălii, care întinseseră peste vitrine paravane de protecție din pânză, acceptau cu un aer filosofic absența comerțului și se retrăgeau în încăperile din spate ale magazinelor, unde moțăiau, aruncau câte un ochi pe *Peyton Place Times* și ascultau transmisia radio a unui meci de baseball.

La est de Strada Ulmilor, dincolo de cele șase străduțe ocupate de zona comercială a orașului, se înălța turla Bisericii Congregaționiste. Construcția ascuțită trecea printre frunzele arborilor din jur și strălucea, orbitor de albă, pe cerul albastru. În celălalt capăt al zonei comerciale trona o altă construcție înaltă. Aceasta era Biserica Catolică Sfântul Iosif, iar turla ei o întrecea cu mult în strălucire pe aceea a Bisericii Congregaționiste, pentru că avea în vârf o cruce din aur.

Seth Buswell, proprietarul și redactorul-șef al ziarului *Peyton Place Times*, scrisese odată, destul de poetic, despre cele două biserici că mărginesc și țin între ele orașul ca două coperte uriașe de carte, observație care stârnise o serie de reacții explozive minore în Peyton Place. Puțini catolici din oraș își doreau să fie asociați în vreun fel cu protestanții, în timp ce congregaționiștii își doreau la fel de puțin să fie puși pe picior de egalitate cu papistașii. Dacă era să existe niște coperte imaginare de carte în Peyton Place, era musai ca acestea să aparțină aceleiași religii.

¹ În original, Elm Street

Seth râsese de certurile care se auziseră în tot orașul în săptămâna aceea, iar în numărul următor recalificase bisericile drept niște munți înalți și protectori, care veghează asupra văii comerciale. Și catolicii, și protestanții au cercetat cu atenție al doilea articol, căutând o urmă de sarcasm sau de ironie, dar, într-un târziu, toată lumea luase povestea de bună, iar Seth râsese și mai cu poftă decât înainte.

Doctorul Matthew Swain, cel mai bun și mai vechi prieten al lui Seth, a mormăit:

- Munți, ai? Mai degrabă doi vulcani nenorociți.
- Scui pând amândoi foc și pucioasă, a adăugat Seth, încă râzând în timp ce mai turna încă două băuturi.

Dar doctorul nu a râs împreună cu prietenul lui. Spunea adesea că sunt trei lucruri pe care le urăște pe lumea astă: moartea, bolile venețice și religia organizată.

- În ordinea asta, completa de fiecare dată doctorul. Iar o poveste, adevărată sau nu, care să mă poată face să râd de vreuna dintre astea, nu a fost încă inventată.

Dar în această după-amiază toridă de octombrie, Seth nu se gândeau la făcării religioase opuse, sau, de fapt, la nimic în special. Ședea la masa lui de lucru din spatele ferestrei biroului său de la parter, sorbind dintr-o băutură rece și ascultând cu jumătate de ureche transmisia meciului de baseball.

În fața tribunalului, o clădire mare, din piatră albă, cu un dom de culoarea coclelii, ședea câțiva bătrâni pe băncile din lemn care par a fi parte integrantă din fiecare clădire a municipalității în orașele americane mici. Bărbații se sprijineau de pereții încălziti ai tribunalului, cu ochii osteneți acoperiți de pălării de fetru ponosite, și lăsau vara indiană să le încălzească oasele bătrâne și înghețate. Erau nemîșcați precum arborii după care fusese botezată strada principală.

La umbra ulmilor, trotuarele acoperite cu gudron, în valuri în multe locuri din cauza rădăcinilor copacilor uriași, erau goale. Orologiul încastrat în fațada din cărămidă roșie a Băncii Naționale Cetățenești a bătut o dată. Era două și jumătate, într-o amiază de vineri.

Strada Arțărilor¹, care se intersecta cu Strada Urmilor într-un punct aflat cam la jumătatea zonei comerciale, era un bulevard larg, umbrit de copaci, ce traversa orașul de la nord la sud, dintr-un capăt în altul. În partea de sud, unde se termina asfaltul, făcând loc unui câmp golaș, erau amplasate școlile din Peyton Place. Spre aceste clădiri se îndrepta Kenny Stearns, omul bun la toate al orașului. Bărbații din fața tribunalului au deschis ochii somnorosi să se uite după el.

– Uite că vine Kenny Stearns, a spus inutil unul dintre ei, pentru că toată lumea îl văzuse – și îl cunoștea – pe Kenny.

– E perfect treaz în momentul ăsta.

– N-o să-l țină mult.

Bărbații au izbucnit în râs.

– E bun pe meserie, Kenny ăsta, a intervenit bătrânul pe nume Clayton Frazier, care își făcea un scop din a se contrazice cu toată lumea, indiferent de subiect.

– Când nu-i prea beat ca să muncească.

– Nu știu să fi pierdut Kenny vreodată o zi de muncă din cauza alcoolului, a spus Clayton Frazier. Nimeni din Peyton

¹ În original, Maple Street

Place nu-i în stare să facă lucrurile să crească aşa ca el. Are, cum s-ar zice, talent la grădinărit.

Unul dintre bărbați a chicotit batjocoritor.

– Păcat că n-are la fel de mult noroc cu nevastă-sa cum are cu plantele. Poate că lui Kenny i-ar fi mai bine cu o ciocâni-toare.

Observația a fost întâmpinată cu zâmbete de apreciere și chicoteli.

– Ginny Stearns e o parașută și o șleampătă, a spus Clayton Frazier fără să zâmbească. Un tip nu prea are ce face când e însurat cu o târfă înnăscută.

– Afară să bea, a spus bărbatul care vorbise primul.

Subiectul Kenny Stearns părea epuizat, și pentru o clipă nu a mai spus nimici nimic.

– Îi mai cald ca-n iulie azi, a spus un bătrân. Să fiu al dracu' dacă nu mă mănâncă spinarea de transpirație.

– N-o să țină, i-a răspuns Clayton Frazier, lăsându-și pălăria pe spate ca să se uite la cer. Am văzut că s-a făcut frig și a-nceput să ningă în mai puțin de douășpe ore după ce-a apus soarele într-o zi ca asta. N-o să țină.

– Nici nu-i sănătos. O zi ca asta, și-ai și-nceput să te gândești iar la chiloții de vară.

– Sănătos sau nu, pe mine n-o să m-auziți că mă plâng dacă vremea rămâne exact aşa până la anu' în iunie.

– N-o să țină, a repetat Clayton Frazier și, de data asta, cuvintele lui nu au mai provocat vreo discuție.

– Nu, au convenit bărbații. N-o să țină.

S-au uitat după Kenny Stearns, care a cotit pe Strada Arțarului și a dispărut din raza lor vizuală.

Școlile din Peyton Place erau așezate una în fața celeilalte, pe cele două părți ale străzii. Școala gimnazială era o clădire mare din lemn, veche, urâtă și periculoasă, dar liceul era mandria orașului. Era clădit din cărămidă, cu ferestre atât de mari, că fiecare ocupa aproape un perete întreg, și avea un aer clinic și foarte serios de eficiență, ce îi conferea mai degrabă aspectul unui spital mic și bine întreținut decât pe acela al unei școli.

Școala elementară avea cea mai oribilă arhitectură victoriană, încă și mai hidroasă din cauza scărilor de incendiu din fier, care urcau în zigzag pe ambele laturi ale clădirii și pe lângă turnul ascuțit cu care se termina. Clopotul școlii era tras cu ajutorul unei funii groase, galbene ce cobora din turn și trecea prin acoperiș și prin podeaua de la etajul doi al clădirii. Capătul funiei atârna, ca o tentație constantă pentru mâinile mici, în colțul holului de la etajul întâi. Clopotul școlii era iubirea secretă a lui Kenny Stearns. Îl lustruia mereu, astfel încât strălucea că arama antică în soarele de octombrie. Acum, apropiindu-se de școală, Kenny s-a uitat în sus spre turn și a încuviințat din cap cu satisfacție.

— Clopotele raiului n-au limba mai dulce decât a ta, a spus el cu voce tare.

Kenny vorbea adesea cu voce tare cu clopotul lui. Mai vorbea și cu clădirile școlilor și cu diferite plante și peluze din oraș pe care le îngrijea.

Dinspre ferestrele ambelor școli, deschise acum, în după-amiază călduroasă, venea un murmur ușor și mirosul aşchiilor de la creioanele ascuțite.

— Nu trebuiau să deschidă școala într-o zi ca asta, a spus Kenny.

S-a oprit lângă micul gard viu ce separa școala gimnazială de prima casă de pe Strada Arțarilor. Se ridică în jurul lui un miros cald, reavăn al ierbii și al gardului viu pe care le tăiase în dimineața aceasta.

— Asta nu-i zi de mers la școală, a repetat Kenny, ridicând din umeri nerăbdător, nu pentru exprimarea lui incoerentă, ci de uimire în fața unei emoții rare înăuntru lui.

Voa să se arunce cu fața în jos la pământ și să-și lipească față și trupul de ceva verde.

— Pentru asta și o zi de-asta, s-a răstătit agresiv la clădirile tăcute. Nu-i zi de mers la școală.

A observat în gardul viu o crenguță care crescuse de una singură, înălțându-se deasupra celorlalte și stricând echilibrul vârfului gardului viu, tăiat la același nivel. S-a aplecat să rupă cu

degetele bucătica precoce de verde, o gingăsie puternică luând naștere în el. Dar deodată l-a cuprins o pornire sălbatică, și a înșfăcat un pumn de frunze mici și verzi, zdrobindu-le până când le-a simțit umezeala pe piele, în timp ce patima s-a strâns în el și respirația i-a devenit ţuierătoare. Cu mult timp în urmă, înainte de a se fi învățat să nu-i mai pese, simțea același lucru pentru soția lui, Ginny. Avusese aceeași tandrețe care fusese brusc copleșită de dorința de a distrugе și de a cuceri, de a posedă prin simpla putere și forță. Kenny a lăsat brusc să cadă pumnul de frunze strivite și și-a șters mâna de salopeta lui aspră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-aș mai trage o dușcă, a spus el cu fervoare și s-a îndreptat spre ușile duble de la intrarea școlii gimnaziale.

Ceasul arăta ora trei fără cinci și era timpul să-și ocupe locul lângă funia clopotului.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-aș mai trage o dușcă, asta mi-e clar, a repetat Kenny, urcând trepte din lemn ale școlii.

Din moment ce fuseseră adresate clopotului și, ca urmare, rostite cu glas tare, răsunător, cuvintele lui Kenny au plutit cu ușurință prin ferestrele clasei în care domnișoara Elsie Thornton prezida peste clasa a opta. Câțiva băieți s-au pus pe un râs zgomotos, iar câteva fete au zâmbit, dar amuzamentul nu a ținut mult. Domnișoara Thornton credea cu tărie în teoria că dacă unui copil i se dă un deget, va lua degrabă proverbiala mâna cu totul, aşa că, deși era vineri după-amiază și era foarte obosită, a restabilit imediat ordinea în clasă.

– Dorește cineva să mai petreacă treizeci de minute cu mine după ce se termină ora? a întrebat ea.

Băieții și fetele, cu vîrste cuprinse între doisprezece și pa-sprezece ani, au amuțit, dar, imediat ce s-a auzit primul acord răsunând din clopotul lui Kenny, au început să scârțâie și să dea din picioare. Domnișoara Thornton a bătut cu putere cu o riglă în catedră.

– Faceți liniște până vă spun eu că sunteți liberi, a ordonat ea. Acum. V-ați curățat pupitrele?

– Da, domnișoară Thornton.

Răspunsul a venit într-un cor discordant.

– Puteți să vă ridicați.

Patruzeci și două de perechi de picioare au luat poziția de drepti pe intervalele dintre bânci. Domnișoara Thornton a așteptat până când s-au îndreptat toate spinările, s-au întors toate capetele spre fața clasei și s-au potolit toate picioarele.

– Liber, a spus ea și, ca de fiecare dată, imediat ce i-a ieșit cuvântul pe gură, a avut senzația ridicolă că ar trebui să se frească și să-și protejeze capul cu mâinile.

În cinci secunde, clasa era goală, și domnișoara Thornton s-a relaxat cu un oftat. Clopotul lui Kenny încă bătea voios, iar profesoara s-a gândit amuzată că omul trage întotdeauna clopotul de ora trei, care anunța plecarea acasă, cu mai multă fervoare, în timp ce la opt și jumătate dimineața face același clopot să sună ca unul de înmormântare.

Dacă aş crede că rezolvă ceva, și-a spus domnișoara Thornton în sinea ei, făcând un efort să-și relaxeze zona dintre umeri, mi-aș dori și eu, pentru numele lui Dumnezeu, ceva de băut.

Cu un surâs, s-a ridicat și s-a dus la una dintre ferestre ca să-i urmărească pe copii ieșind din curtea școlii. Afară, multimea începuse să se destrame în grupuri mai mici și în perechi, iar domnișoara Thornton a remarcat doar un copil mergând singur. Era Allison MacKenzie, care s-a rupt de cărd imediat ce a ajuns pe trotuar și s-a grăbit să apuce de una singură pe Strada Arțarilor.

Ciudată copilă, s-a gândit domnișoara Thornton privind spatele lui Allison dispărând în zare. Una predispusă la acces de depresie care păreau deosebit de stranii la o persoană atât de Tânără. La fel de ciudat era și faptul că Allison nu avea nici o prietenă în toată școala, în afară de Selena Cross. Alcătuiau o pereche stranie cele două: Selena, cu frumusețea ei oacheșă, de țigăncușă, cu ochii ei de copil de treisprezece ani bătrâni ca timpul, și Allison MacKenzie, încă bucălată ca un bebeluș, cu ochi mari, inocenți și întrebători, deasupra unei gurițe dureros de sensibile. Fă-ți rost de o cochilie, Allison, draga mea,

s-a gândit domnișoara Thornton. Găsește-ți una fără crăpături sau slăbiciuni, ca să fii în stare să înduri săgeți și praștii ale ursitei rele¹. Doamne sfinte, chiar sunt obosită.

Rodney Harrington a ieșit în fugă din școală, fără a încetini ritmul când l-a văzut pe micuțul Norman Page stând în drumul lui.

Afurisit copil bătuș, s-a gândit cu patimă domnișoara Thornton.

Îl disprețuia pe Rodney Harrington, și caracterului și tactului ei pedagogic se datora faptul că nimeni, cu atât mai puțin Rodney însuși, nu bănuia asta. Rodney era un băiat supradimensionat în vîrstă de paisprezece ani și jumătate, cu o clacie de păr negru, ondulat și cu buze groase. Domnișoara Thornton le auzise pe câteva dintre fetele mai dezghețate din clasa a opta spunând că Rodney este „adorabil“, sentiment pe care nu-l împărtășea. I-ar fi făcut mare placere să-i tragă o mamă de bătaie. În imensul dosar mental pe care-l ținea domnișoara Thornton despre elevii școlii, Rodney era trecut la rubrica Pa-coste, categoria I.

E prea mare pentru vîrstă lui, se gândeau ea, și prea sigur pe el și pe banii tatălui său, și pe poziția pe care le-o oferă. O să-și primească răsplata într-o bună zi.

Domnișoara Thornton și-a mușcat interiorul buzei și și-a vorbit cu severitate în sinea ei. E doar un copil. Poate că o să ajungă să fie în regulă.

Dar îl cunoștea pe Leslie Harrington, tatăl lui Rodney, aşa că se îndoia de propriile cuvinte.

Micuțul Norman Page a fost trântit de Rodney. A căzut la pământ, a început să plângă și a rămas cu fața în jos până când s-a întors Ted Carter să-l ajute să se ridice.

Micuțul Norman Page. Ciudat, s-a gândit domnișoara Thornton, dar nu am auzit niciodată vreun adult vorbind despre Norman fără respectivul prefix. Aproape că devenise parte din numele lui.

¹ Din monologul lui Hamlet, actul III, scena 1